

De Schaduwen van de Kade

Julien Vens

De Schaduwen van de Kade

© 2026 Julien Vens

Eerste druk 2026

Omslagontwerp: Julien Vens

Omslagbeeld: Generatieve AI (bewerkt door Julien Vens)

Uitgave: De Drie Kronen

ISBN: 978-9-46554-285-0

NUR: 305 – Literaire thriller

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

«El silencio es la sombra de una verdad que no quiere ser dicha.»

(De stilte is de schaduw van een waarheid die niet gezegd wil worden.)

— **Carlos Ruiz Zafón**

Proloog

Málaga – 10 juni 1995

De haven van Málaga rook die nacht niet naar vakantie of zonnebrand, maar naar zware stookolie, rottende vis en het naderende onweer. Een dikke, verstikkende deken van vocht hing over de kade, waardoor de lichten van de stad achter hen slechts vage, oranje vlekken waren in de mist.

Luis Hernández veegde het zweet van zijn voorhoofd met de rug van zijn hand. Zijn uniform zat strak om zijn schouders, de stof schurend tegen zijn huid. Hij keek opzij naar zijn partner. Javier González Rojas stond onbeweeglijk, zijn ogen gericht op de zwarte contouren van de vrachtcontainers die als reusachtige grafkisten op de kade gestapeld stonden. Ze hoorden daar niet te zijn. Niet zonder versterking, niet zonder een officieel bevel. Maar de tip was te heet geweest, de bron te dichtbij.

‘Ben je er klaar voor?’ fluisterde Luis. Zijn stem klonk schor, aangetast door de spanning die als een strakgespannen draad tussen hen in hing. González Rojas knikte slechts één keer. Hij legde zijn hand op de kolf van zijn dienstwapen. In de loop der jaren had hun vriendschap zich gevormd in de achterbuurten van de stad, bezegeld met talloze glazen goedkope wijn na de dienst. Ze kenden elkaars ademhaling, elkaars twijfels. Ze waren broeders in een blauw uniform.

‘Als dit misgaat, Luis...’ begon González Rojas, maar hij maakte de zin niet af.

‘Het gaat niet mis,’ snauwde Luis hem toe, al trilden zijn eigen vingers lichtjes. ‘We pakken de Libertadores bij keel. Vannacht eindigt het.’

Plotseling werd de stilte verscheurd door het metaalachtige gekraak van een openschuivende containerdeur, ergens diep in het labrynt van staal. Het geluid echode tegen de rompen van de aangemeerde schepen. Daarna volgde een schot. Een enkel, droog geluid dat de vochtige lucht doorkliefde als een zweeps slag. Luis rende naar voren, zijn instinct bleek sterker dan de waarschuwingen in zijn achterhoofd. González Rojas riep zijn naam, een wanhopige kreet die verloren ging in de plotselinge chaos. Schaduwen kwamen los van de muren, het flitsen van mondingsvuur verlichtte de kade met schokkerige stoten. Luis voelde de inslag voordat hij het geluid hoorde. Een harde stomp in zijn borst, alsof een onzichtbare reus hem met volle kracht raakte. De wereld kantelde. De harde, natte betonplaat kwam hem tegemoet. Hij hoorde geschreeuw, het wegsterven van een motor in de verte, en dan de voetstappen van iemand die naast hem knielde.

‘Luis! Houd vol, verdomme, houd vol!’ Hij herkende de stem van zijn partner. Maar er was iets anders. In de verte, aan de rand van zijn vervagende gezichtsveld, zag hij een derde figuur in de schaduwen staan. Een man van wie het gezicht verborgen bleef, maar wiens aanwezigheid kouder aanvoelde dan de naderende dood. Luis wilde zijn

hand uitsteken, González Rojas waarschuwen voor wat hij zag, maar zijn vingers voelden aan als lood. De geur van ijzer – zijn eigen bloed – overheerste nu alles. Hij dacht aan zijn zoon, Raúl, die thuis in bed lag te dromen van helden. Hij wist niet dat de kranten morgen zouden schrijven over een tragisch ongeval tijdens een missie in El Salvador. Hij wist niet dat zijn naam uit de archieven van Málaga gewist zou worden om de schande van deze nacht te bedekken. Met een laatste krachtsinspanning greep hij de arm van zijn partner vast.

‘De gele draad...’ prevelde hij, de woorden nauwelijks meer dan een bloederige luchtbel op zijn lippen. ‘Laat het niet...’

Toen werd alles zwart. Op de kade van Málaga bleef slechts één man overeind staan, het begin van een verraad dat pas dertig jaar later boven water zou komen.

1

Het wereldrecord op de honderd meter sprint van Usain Bolt was ongetwijfeld verbroken; daar was hij rotsvast van overtuigd. Zijn benen werkten als mechanische zuigers en zijn knieën stootten ritmisch omhoog, terwijl zijn longen smeekten om zuurstof die de ijle nachtlucht hem nauwelijks leek te gunnen. Hij spurte alsof de duivel hem op de hielen zat, als een opgejaagd renpaard op het laatste rechte stuk van de racebaan. Zijn hart bonkte niet meer in zijn borst, maar in zijn slapen, achter zijn ogen, overal waar de adrenaline zijn weg naar buiten zocht. Hij rende niet voor goud, roem of een lauwerkrans, maar voor iets veel fundamentele: de simpele mogelijkheid om morgen weer wakker te worden.

Over zijn linkerschouder zag hij nog net een schim. Een vage, vloeibare gedaante die zich in de flakkerende duisternis verplaatste met een bijna onnatuurlijke, dreigende vastberadenheid. Het was geen rennen wat de schaduw deed; het was glijden. Vijftig meter, hooguit, schatte hij in een flits van paniek, al konden het er even goed dertig zijn. De afstand kromp met elke hartslag.

In blinde paniek dook hij naar rechts. Zijn voeten verloren grip in de losse, droge aarde die zo kenmerkend was voor deze regio. Hij begon bergopwaarts te klauteren tussen twee verweerde olijfbomen, waarvan de grillige takken als skeletachtige vingers naar hem graaiden. Hij kwam tot stilstand tussen het hoge, doornige gras dat door zijn

broekspijpen heen sneed.

Hij perste zijn lippen op elkaar en probeerde zijn ademhaling te bedwingen, bang dat elke zucht hem zou verraden. Het bloed suisde als een razende rivier door zijn oren. Hij luisterde. Hij smeekte om stilte, maar de nacht was gevuld met geluid: het verre getsjirp van krekels, het ruisen van de wind door de zilveren bladeren ... en toch voelde het als niets. Geen voetstappen. Geen gekraak. Alleen de ijzingwekkende stilte van een jagende schaduw die wist dat zijn prooi nergens heen kon.

Wel vijf minuten lang bleef hij bewegingloos liggen, de geur van natte aarde en wilde tijm in zijn neus, totdat hij dacht dat het gevaar geweken was.

Met trillende spieren daalde hij langzaam af naar de weg. Elke stap was een marteling van voorzichtigheid; zijn zolen zweefden bijna over de losse stenen om elk geluid te vermijden. Zijn blik gleed rusteloos van links naar rechts, de pupillen wijd opengesperd.

De schaarse straatlantaarns langs de weg deden hun best, maar de Andalusische nacht was te diep om zich te laten verdrijven. Elke lantaarn verlichtte een cirkel van hooguit drie meter: poelen van bleekgeel licht. De stukken ertussen waren inktzwarte ravijnen, zeven meter breed, waarin alles kon schuilen. Het waren eilanden van licht in een zee van vijandige schaduw.

Hij stapte terug de weg op, hopen dat het duister hem nu als dekking zou dienen. Net toen hij zijn hoofd wilde draaien om een laatste keer achterom te kijken, gebeurde het. Vanuit een hoek waar geen licht kwam, vloog een

arm om zijn nek. Een ijzeren greep, staalhard en koud als een bankschroef. Hij wilde schreeuwen, maar de greep perste de lucht uit zijn strottenhoofd. Met brute kracht werd hij achterover getrokken. Hij verloor zijn evenwicht en viel met een doffe, misselijkmakende smak op zijn rug.

Zijn ogen sperden zich open naar de onverschillige sterrenhemel. Boven hem torende een silhouet uit, een duisternis die nog donkerder was dan de nacht zelf. Het mes in de hand van de gestalte glinsterde heel even: een vlijmscherpe splinter van maanlicht. Hij voelde de koude punt van het lemmet die zich tussen zijn kin en borst drukte, een intiem en gruwelijk contact.

Toen bewoog de hand van links naar rechts. Langzaam. Met de precisie van een chirurg die geen haast heeft.

Het staal sneed een diepe, vijf centimeter lange snee in zijn keel. Een rauw, kokhalzend geluid ontsnapte aan zijn lippen. Bloed borrelde met een zacht sissend geluid omhoog, warm en metaalachtig van smaak. Het vulde zijn mond, zijn keel, zijn longen. De wereld om hem heen begon te vervagen tot een grijze mist. Het leven vloeide uit hem weg, eerst gloeiend heet op zijn huid, daarna ijskoud terwijl zijn hart voor de laatste keer samentrok.

Ignacio zwalpte lichtjes op zijn benen terwijl hij in de vroege ochtendlijke schemering huiswaarts wandelde. De kermis in het dorp was een waas van felle lichten, harde muziek en te veel *cañas* geweest. Zijn hoofd bonkte ritmisch mee op de maat van zijn voetstappen en zijn katoenen shirt plakte onaangenaam aan zijn rug van het zweet.

Zijn adem rook naar goedkoop bier en de frituurlucht van de churroskraam. Hij liep met zijn kin op zijn borst en zijn blik star op de grond gericht, zoekend naar een houvast in een wereld die nog steeds een beetje draaide.

Net toen hij onder de schaduw van een grote, knoestige olijfbom door liep, viel zijn oog op iets dat niet in het landschap thuishoorde. Tussen het dorre struikgewas stak iets wits uit. Een schoen. Een gewone sportschoen, dacht hij eerst met dronken logica, waarschijnlijk verloren door een andere feestvierder.

Maar naarmate hij dichterbij kwam, trok de mist in zijn hoofd weg en maakte plaats voor een misselijkmakende nuchterheid. Er lag meer dan enkel een schoen.

Ignacio kromp ineem. Daar, half verscholen onder de takken, lag een man. Zijn keel was een gapend, rood gat dat zwart leek in het eerste grijze licht van de dageraad. Zijn ogen stonden wijd open, dof en glazig, starend naar de helder wordende hemel als zocht hij daar nog steeds een verklaring voor wat hem was overkomen.

Ignacio gilde het uit, een rauw geluid dat de ochtendstilte verscheurde. Hij struikelde over zijn eigen voeten, zijn evenwicht volledig verloren door de schok, en viel hard op zijn knieën in het grind. De geur van ijzer en dood sloeg op zijn adem.

Hij krabbelde paniekerig omhoog, zijn handen onder het stof en bloedvlekken van de grond, en begon te rennen. Hij struikelde, hilde half, en snakte naar adem terwijl hij de laatste meters richting zijn huis aflegde. Het kostte hem dertig seconden om zijn voordeur open te krij-

gen – dertig eindeloze seconden van gesukkel met zijn sleutelbos. Zijn vingers trilden zo hard dat het metaal tegen het slot ratelde. De paniek drukte zijn borstkas samen als een loden harnas. Zijn huis lag op vijfhonderd meter van het lijk. Die afstand voelde die ochtend als een aanklacht.

Zijn moeder, die net de krakende trap af kwam in haar versleten bloemetjesochtendjas, trof haar zoon aan in een staat van totale instorting. Ignacio beefde over zijn hele lichaam; zijn pupillen waren slechts speldenknopjes in een zee van wit.

‘Ignacio! Wat is er in godsnaam met je aan de hand?’ vroeg ze verschrikt. Ze reikte naar hem uit en legde haar warme hand op zijn ijskoude wang.

Hij probeerde te spreken, maar zijn stembanden leken verlamd. Hij bracht enkel schokkerige, onsamenvhangende kreten voort.

‘Daar... weg... bloed...’ De woorden bleven steken in zijn keel als droog brood. Het waren er niet veel, maar de blik in zijn ogen vertelde haar genoeg. Haar moederinstinct nam het over van de slaapwandelende routine van de ochtend. Zonder nog een vraag te stellen, greep ze de zware hoorn van de telefoon op de gangkast en belde de politie.

2

Agent Diego Garcia was de eerste die ter plaatse kwam, nog voordat de zon de kans had gekregen om de dauw van de olijfbladeren weg te branden. Zijn politie-uniform was nog kraaknet, de vouwen in zijn broek scherp genoeg om je aan te snijden, en zijn gezicht stond nors maar beheerst. In een dorp als Villanueva del Rosario, waar net geen vierduizend mensen woonden en de sociale controle sterker was dan de wet, kende hij nagenoeg iedereen bij naam. Dit gezicht echter, de bleke gedaante die daar roerloos onder de knoestige olijfboom lag, zei hem helemaal niets.

De keel van de jongeman was gruwelijk opengesneden: een gapende rode wond die schril contrasteerde met de zilverachtige bladeren boven hem. Het meswerk was onmenselijk precies, bijna klinisch, alsof de moordenaar geen haat had gevoeld, maar enkel een taak had uitgevoerd.

Diego zette de plaats delict af met het vertrouwde zwart-gele lint dat wapperde in de eerste lauwe bries van de ochtend. De eerste nieuwsgierige dorpsbewoners doken al op aan de rand van de weg, enkelen nog op slippers en met een dampende kop koffie in de hand. Ze spraken in gedempte tonen, maar hun ogen stonden wijd. Het nieuws van de dode vreemdeling zou zich sneller door de valleien verspreiden dan het eerste directe ochtendlicht.

Ruim een uur later arriveerden we uit Málaga, onze banden knarsend over het grind van de landweg. Als hoofdinspecteur wist ik dat ik een imposante verschijning kon zijn, ondanks de bedrieglijke eenvoud van mijn kleding. Ik droeg een ingedragen spijkerbroek, een los wit T-shirt en sneakers die al heel wat kilometers achter de rug hadden. Mijn korte blonde carré zat warrig door de wind in de auto en mijn felle, grijsblauwe blik scandeerde de omgeving nog voordat ik volledig was uitgestapt.

Naast mij liep inspecteur Pedro Iglesias, een man die de kunst van nonchalance tot een hoger niveau had getild. Hij was net iets jonger en droeg een grijze short met een lichtgrijs T-shirt. Aan zijn voeten prijken zijn geliefde Birkenstocks, waardoor hij eerder oogde als een toerist die de weg naar de kust kwijt was dan als een speurder in moordzaken. Toch wist ik dat zijn observatievermogen messcherp was; Pedro zag de details die anderen over het hoofd zagen terwijl ze naar het bloed starden.

Diego hield het lint omhoog om ons door te laten en salueerde kort uit reflex.

‘Buenos días,’ zei hij met een stem die verraadde dat zijn ochtend allesbehalve goed was begonnen.

Ik knikte kort en stapte direct over het lint heen, mijn ogen al gericht op het lichaam.

‘Wie heeft hem gevonden?’ vroeg ik meteen, mijn stem zakelijk en ontdaan van elke vorm van koetjes en kalfjes.

‘Een jongen uit het dorp, Ignacio,’ antwoordde Diego terwijl hij een vlieg van zijn mouw joeg. ‘Hij was op weg naar huis na de kermis, waarschijnlijk met een slok op,

maar hij was nuchter genoeg om de schrik van zijn leven te krijgen.’

Forensisch arts, José María Fernandez, arriveerde kort daarna in een auto die net zo oud en karaktervol was als hijzelf. Hij was een zestiger met een scherp oog voor de dood en een nog scherpere tong voor de levenden. Hij stapte kordaat naar voren, zijn medische koffer stevig in zijn hand geklemd.

‘Goedemorgen José,’ zei ik toen hij naast mij kwam staan bij het lijk.

‘Hey, schoonheid,’ grijnsde hij, terwijl hij zijn bril op het puntje van zijn licht gekromde neus zette. Zijn reputatie als onverbeterlijke vrouwenliefhebber was in heel Andalusië bekend. Hij was altijd vriendelijk, soms iets te amicaal, maar zijn rapporten waren van onschatbare waarde omdat hij de taal van de doden sprak als geen ander. Amaia kende hem al jaren en wist dat achter zijn geflirt een eenzame, integere vakman schuilging. ‘Bezorg je me het rapport zodra je klaar bent, ouwe snoeper?’ glimlachte ik koeltjes terug.

‘Voor jou altijd, dat weet je,’ knipoogde hij alvorens op zijn knieën te zakken bij de overledene.

Pedro vroeg Diego intussen om het exacte adres van de jongen die het lijk had ontdekt. Ik had de sfeer op de plaats delict inmiddels opgesnoven en wist dat ik hier nu even niets meer kon doen. Ik wandelde alvast terug naar mijn auto. De hitte begon nu echt te drukken.

Na twee minuten wachten claxonneerde ik ongeduldig; het scherpe geluid sneed door de serene stilte van de olif-

gaard. Pedro draaide zich geschrokken om, begreep de hint en nam snel afscheid van Diego. Tijd was kostbaar in de eerste uren van een onderzoek, veel te kostbaar om te verspillen aan dorpse beleefdheden.

We begaven ons naar Carrer Catalunya, een straatje waar de tijd leek te hebben stilgestaan. Het was het derde huis in de rij, gelegen naast een vervallen garage waarvan de muren bedekt waren met lagen oude en nieuwe graffiti. De voortuin was een wildernis van onkruid en verbrande aarde. Ik parkeerde de auto met een ruk aan de handrem en Pedro stapte zwijgend uit, zijn Birkenstocks klapperend tegen het warme asfalt.

Ik belde aan en wachtte terwijl ik naar de gesloten rol-luiken van de burens staarde. De deur werd geopend door een vrouw met vermoeide ogen en een nerveuze trek om haar mond.

‘Dag mevrouw, González Rojas en Iglesias, politie Málaga,’ zei ik terwijl ik mijn badge met een vloeiende beweging toonde.

‘Goedemorgen,’ antwoordde de vrouw, haar zachte stem nauwelijks hoorbaar boven het verre gezoem van een airconditioning.

‘Is het mogelijk om je zoon te spreken? We hebben begrepen dat hij vannacht iets heeft gezien.’

De vrouw kneedde haar handen in haar schort. ‘Hij... hij slaapt nog. Hij kwam pas rond zeven uur thuis, helemaal over zijn toeren. Ik heb hem niet goed verstaan, hij riep alleen maar iets over bloed en weg. Hij was totaal overstuur.’

Ik knikte begrijpend, mijn blik verzachtte een fractie. ‘We spreken elkaar opnieuw na de middag. Laat hem maar rusten. We willen zijn verhaal horen als hij nuchter is en de schok wat is gezakt.’

De zon klom intussen ongenadig hoger aan de hemel. De hitte begon zich reeds te nestelen in elke vezel van het asfalt, die typische Andalusische oven die alles tot stilstand dwingt. De temperatuur zou volgens de radio vlot boven de veertig graden klimmen, een hitte die de geur van de dood alleen maar zou versterken.

Ik veegde een zweetdruppel van mijn voorhoofd en stelde voor om iets te gaan drinken voordat we terug naar de stad reden. Bar Los Mellizos, aan het begin van de hoofdstraat, bood nog een laatste toevluchtsoord van relatieve koelte dankzij de diepe schaduw van het witgekalkte gebouw. We namen plaats op het terras, waar duidelijke sporen van de afgelopen feestnacht nog pijnlijk zichtbaar waren.

De *Feria del Emigrante* was in volle gang, maar op dit uur van de ochtend ademde het dorp een collectieve kater uit. Kleurige vlaggetjes wapperden lusteloos tussen de lantaarnpalen. De kledingkraampjes, die gisteravond nog vol leven waren, stonden er nu verlaten en rommelig bij onder hun zeilen. De hoofdstraat was bezaaid met de restanten van het vertier: platgetrapte plastic bekers, kleurrijke confetti die aan de randen van de stoep samenklitte en de vage geur van verschraald bier. De attracties op het plein stonden er als roestige skeletten bij, wachtend op de stroomstoot die hen later die middag weer tot leven zou

wekken voor de volgende ronde van eten, drinken en dansen tot het ochtendgloren.

Het terras van de bar zat echter al vol met de 'vroege' garde: oudere mannen in linnen overhemden die de nachtrust blijkbaar niet nodig hadden. Ze dronken koffie, sommigen met een flinke scheut likeur om de nare smaak van de korte nacht weg te spoelen. Hun conversaties waren luid en hun gelach schalde met een rauw, schor randje door de straat, terwijl ze de gebeurtenissen van de nacht en de schokkende ontdekking bij de olijfbloom met elkaar bespraken.

Ik koos voor een cola zero – de ijsblokjes rinkelden tegen het glas – terwijl Pedro genoeg nam met plat water. Ik diepte een pakje sigaretten en een metalen aansteker op uit mijn handtas. Met een trefzekere beweging stak ik er eentje op, inhaleerde traag en blies een lichtgrijze wolk richting de hemel. Het was de enige wolk aan de verder genadeloos strakblauwe lucht. Ik genoot van het bittere aroma. Ja, ik wist dat het ongezond was. Ja, het rook niet fris en ja, het kostte een klein vermogen. Maar in een leven dat werd beheerst door misdaad, lijkschouwingen en de schaduwen van mijn vaders verleden, was dit mijn kleine, tastbare rebellie. Het was mijn gewoonte en niemand in het korps durfde het me meer af te nemen.

Pedro was zes maanden geleden gestopt met roken. Niet vanwege de gezondheid, beweerde hij altijd met een stalen gezicht, maar omdat de prijs per pakje sneller steeg dan zijn adrenalinepeil tijdens de seks met zijn vrouw. De gezondheidswinst was voor hem slechts een welgekomen,

maar onbedoeld neveneffect. Toch leek mijn rookgedrag hem niet te storen. Ik zag aan zijn ontspannen houding dat hij stiekem meegenoot van de geur, die ongetwijfeld herinneringen opriep aan onze eerste zaken samen.

We zaten daar, zij aan zij en zwijgend, in de schaduw van een grote parasol met het helderblauwe opschrift van Cerveza Victoria. Midden in het rumoer van het dorp dat langzaam de slaap uit de ogen wreef, leken we even onzichtbaar, nog onwetend van de beerput die deze zaak in Villanueva del Rosario langzaam maar zeker zou open-trekken.

3

We namen de A-45 richting Málaga, de weg die als een slagader door het hart van Andalusië snijdt. De AP-46 is weliswaar een snellere optie, een strak lint van modern beton waar de tijd nauwelijks grip op lijkt te hebben, maar daar moet je tol betalen. Ik had geen zin om die paar euro's uit te geven voor wat ik omschreef als 'een beetje extra asfalt'. In mijn ogen was de oude A-45 meer dan voldoende; ik hield van de weerstand die de weg bood, de manier waarop de auto moest werken om de hoogteverschillen te overbruggen. Bovendien hielden we allebei van de ouderwetse charme van de route, het gevoel dat je echt door het landschap reisde in plaats van eroverheen te vliegen.

Met de ramen van de auto wijd naar beneden gerold voelden we de zwoele, verzengende bries die onze gezichten streelde en onze haren in de war schopte. De zon brandde ongenadig op het met een dun laagje stof bedekte dashboard, waar de geur van warm plastic zich vermengde met de buitenlucht. De geur van verschroeide dennennaalden en gortdroog gras drong de cabine binnen, vergezeld door een bittere zweem van benzine en het hete rubber van onze eigen banden op het wegdek.

Langs beide kanten van de weg werden we geflankeerd door de imposante bergen van de Montes de Málaga, die uit het landschap oprezen in een palet van oker, asgrijs en

het doffe zilvergroen van de olijfgaarden. Hun flanken waren bezaaid met eindeloze rijen bomen die zich in militaire formaties over de heuvels uitstrekten, een leger van houten soldaten dat al eeuwen de wacht hield. De weg kronkelde als een trage, zwarte slang door het verraderlijke terrein, golvend en onvoorspelbaar bochtig. Ik moest mijn volledige concentratie bij het stuur houden en af en toe stevig bijsturen om te voorkomen dat de auto te ver naar de zachte berm afgleed in de scherpe bochten.

De zon stond nu op haar hoogste punt en haar stralen vielen als vloeibaar, gesmolten goud op het asfalt, waardoor er een flikkerende fata morgana in de verte ontstond. Het licht danste speels tussen de takken van de bomen door, reflecteerde verblindend op de metalen vangrails en liet kleine, dansende vonkjes achter op de verhitte motor-kap van de auto.

Af en toe vingen we tussen de rotswanden door een glimp op van een slaperig wit dorpje dat zich wanhopig vastklampte aan de steile hellingen. Kleine huizen met rode pannendaken die eruitzagen als vlekjes sneeuw in de verte; alles daar ademde een diepe rust en een bijna provocerende eenvoud uit. Het was alsof de tijd daar met opzet was vergeten voort te gaan, een wereld die mijlenver verwijderd was van de opengesneden keel die we zojuist hadden achtergelaten.

Na ruim een uur rijden, waarin het landschap langzaam vlakker werd en de lucht ziltiger begon te ruiken, bereikten we uiteindelijk onze bestemming: Málaga. De stad opende zich voor ons als een koortsachtig en levendig

mozaïek van kleuren, rauwe geluiden en indringende geuren. De straten pulseerden van een nerveuze energie die in schrill contrast stond met de stilte van de bergen. Op elke straathoek leek het getokkel van een flamencogitaar te wedijveren met het ritmische stampen van dansschoenen op houten vloeren in de schaduwrijke patio's. De zware geur van versgebakken churros en pittige chorizo mengde zich met de zoete, bijna bedwelmende geur van sinaasappelbloesem en het geluid van klaterend Spaans gelach dat uit de smalle steegjes opsteeg. De terrasjes in het centrum zaten overvol met toeristen en locals die de hitte trotseerden met glazen koude Tinto de Verano. Marktkramers schreeuwden met rauwe kelen hun koopwaar uit en duiven fladderden nerveus op bij elke onverwachte beweging in de mensen-massa.

Het bezoek aan de vinder van het slachtoffer had helaas nog minder opgeleverd dan we hadden gehoopt. Ignacio was een schim van de jongen die hij gisteravond waarschijnlijk was geweest. Een trillende tiener, amper zestien jaar oud, die met bloeddoorlopen ogen en een adem die nog steeds zwaar naar goedkoop bier stonk, probeerde te reconstrueren wat hij had gezien. Hij mompelde tegenstrijdige dingen, schoof met zijn voeten en vergat telkens de meest cruciale momenten van zijn vlucht. Hij herhaalde zichzelf in een eindeloze lus van paniek en wanneer we dachten dat hij eindelijk iets bruikbaar zou zeggen, verschoof zijn glazige blik alweer naar het versleten tapijt en vroeg hij met een breekbare stem of hij alsjeblieft mocht gaan slapen. De ene helft van zijn

verhaal was hij simpelweg kwijt, de andere helft was definitief verdronken in een troebele mix van jeugdige verwarring en een overvloed aan alcohol. Toch had ik mijn visitekaartje achtergelaten bij zijn bezorgde moeder; in dit vak leer je dat de waarheid vaak een trage zwemmer is die pas boven komt drijven wanneer de laatste resten van de kater zijn weggeëbd.

Tot zover onze trip naar Villanueva del Rosario. Een ogenschijnlijk idyllisch dorpje op het eerste gezicht, rustig en overzichtelijk, een plek waar mensen elkaar nog ouderwets groeten op straat. Maar het was ook een plek waar het nieuws van een gewelddadige dood zich sneller verspreidde dan een uitslaande bosbrand in de kurkdroge maand augustus.

Terug op het politiebureau in Málaga sprong ik meteen binnen bij mijn overste, de sfeer van de bergen nog in mijn kleren. Ik bracht kort en zakelijk verslag uit van onze eerste bevindingen en overhandigde het dunne dossier met het eerste deel van het rapport. Haar gezicht bleef strak. Ze knikte slechts eenmaal, zonder haar koffiekopje neer te zetten of haar blik van haar computerscherm af te wenden.

‘Goed. Hou me op de hoogte,’ was het enige wat ze zei voordat ze me met een kort gebaar wegstuurde.

Na amper vijf minuten trok ik de zware deur van haar kantoor alweer achter me dicht.

Een moord meer of minder maakte in deze regio zelden diepe indruk; het was hier nooit lang echt rustig, maar

gelukkig ook zelden hysterisch druk. Dit slachtoffer was de eerste noch de laatste die op een autopsietafel zou eindigen. Soms overviel me plots het moedeloze gevoel dat we slechts passieve toeschouwers waren van een eindeloos en bloederig schouwspel dat menselijk falen heet. Maar voor vandaag was het genoeg geweest, mijn limiet was bereikt. Het was bovenal tijd om naar huis te gaan, weg van de geur van dossiers en de dood. Mijn voeten protesteerden bij elke stap in mijn sneakers en mijn hoofd smeekte om een stilte die de stad me niet kon bieden. De zon stond buiten nog steeds hoog en onvermoeibaar aan de hemel, maar in mijn gedachten viel de avond al langzaam over de dag.

4

Hij had hem al in het vizier nog voordat de jongen de drempel van de buurtwinkel overstapte. De tiener kwam nonchalant naar buiten, een goedkoop wit plastic zakje bungelend aan zijn linkerhand – er staken een paar zakken chips in en een sixpack blikjes goedkoop bier, waarvan het metaal bij elke stap met een zacht, ritmisch gerinkel tegen elkaar sloeg. Het was het geluid van een zorgeloze avond die nooit zou komen.

Zijn rechterhand klemde een mobieltje tegen zijn oor, de elleboog ontspannen naar buiten gedraaid in een houding die typisch was voor zijn generatie. Zijn mond bewoog constant en snel, een waterval van woorden, alsof zijn gedachten sneller gingen dan hij kon spreken. In zijn blik lag die kenmerkende verstrooidheid van jongeren die de fysieke wereld om hen heen even op pauze hebben gezet om volledig in de digitale ether te verdwijnen.

Er was eigenlijk nog te veel licht om toe te slaan, een risico dat tegen zijn natuur in ging. De zon hing nog behoorlijk hoog boven de daken van Málaga en haar stralen priemden als goudkleurige naalden door het dichte bladerdek van de platanen. De schaduwen waren nog kort en scherp, niet de diepe, beschermende duisternis waar hij normaal de voorkeur aan gaf. Maar hij was er nu, de adrenaline begon traag door zijn aderen te sijpelen, en de jongen was er ook. Dit was het moment. Het lot had hen

hier samengetrokken en hij zou het niet laten ontsnappen.

Hij begon de jongen te volgen, zijn tred exact afgestemd op die van zijn prooi, als een schaduw die los was geraakt van zijn eigenaar. Hij hield een veilige afstand; niet te dichtbij om argwaan te wekken, maar ook niet te ver om hem uit het oog te verliezen in de drukte van de namiddag.

De jongeman had geen enkel besef van de onzichtbare lijn die hen verbond. Hij liep zoals alleen tieners dat kunnen: licht op zijn voeten, verend, volledig verzonken in de cocon van zijn gesprek. Zijn telefoon was zijn kompas, zijn anker, de barrière tussen hem en de harde realiteit van de straat. Waarschijnlijk was hij met zijn liefje aan het bellen – zijn toon klonk lichter, bijna opgewekt en vol verwachting. In zo'n staat van verliefde hypnose mag er een bom naast je ontploffen zonder dat je het hoort. Of misschien was het zijn moeder die hem aan de andere kant van de lijn de les las; ook dan zat hij diep in het gesprek verscholen, wetende dat hij beter kon luisteren dan tegenstribbelen.

Toen de jongen de straat overstak, deed zijn volger hetzelfde, moeiteloos opgaand in het decor van voorbijgangers en geparkeerde auto's. Hij kon nu bijna de flarden van het gesprek opvangen, losse woorden die door de warme lucht zweefden – iets over 'vanavond' en 'de gasten die langskomen'. Elk woord was een herinnering aan de trivialiteit van het leven dat hij op het punt stond te beëindigen.

Het doelwit week af van de rechte weg naar huis en

stuurde richting het nabijgelegen parkje. Minder mensen. Meer diepe schaduw onder de pijnbomen. Minder kans op onverwachte getuigen die hun hoofd uit een raam zouden steken. Niet zonder risico, maar stukken veiliger dan de openlijke expositie van de hoofdweg.

De jongen nam plaats op een houten bankje, maar op zijn eigen, onconventionele manier: zijn achterste rustte op de bovenkant van de rugleuning, terwijl zijn voeten nonchalant op het zitgedeelte stonden. Hij zat daar als een jonge prins die geen enkele regel erkende, druk gesticulerend met zijn vrije hand terwijl hij verder praatte. Zijn stem klonk nu luider in de relatieve stilte van het groen, het gesprek was intenser geworden. Zijn rug was volledig gekeerd naar het dichte struikgewas achter hem; de jager had zich geen betere positie kunnen wensen.

Hij vertraagde zijn pas, liep schijnbaar doelloos verder alsof hij een toevallige passant was die van de middagzon genoot. Hij vervolgde zijn pad nog een twintigtal meter tot waar het asfalt overging in zacht en morsig zand en de verwilderde begroeiing begon. Daar glipte hij van het pad af, de struiken in. Zijn bewegingen waren vloeiend en geluidloos, slechts het flinterdunne geritsel van bladeren die even opzij weken voor zijn gewicht verraadde zijn aanwezigheid.

De geur van hars, droge aarde en de weeïge lucht van verwelkte bloemen vulde zijn neusgaten en verscherpte zijn zintuigen. Met elke stap die hij door het struikgewas zette, voelde hij de opwindning groeien. Het waren geen zenuwen – die had hij jaren geleden al als een oude huid

afgeworpen – maar een pure, bijna religieuze focus. Hij voelde zich als een kind dat weet dat hij op het punt staat een lang verborgen, kostbare schat aan te raken.

Zijn vingers sloten zich steviger om het handvat dat veilig en vertrouwd in zijn palm rustte. Hij trok het mes uit zijn schede; het geslepen staal van het lemmet glinsterde verraderlijk in de laatste zonnestralen die door het bladerdek braken.

Hij stond nu vlak achter de jongeman, slechts gescheiden door een dunne wand van groen. Hij was zo dichtbij dat hij de onregelmatige ademhaling van de jongen kon horen en het metaalachtige klakken van het blikje toen het lipje werd opengetrokken. De jongen bracht het bier naar zijn lippen, zijn hoofd boog in een natuurlijke reflex lichtjes naar achteren, waardoor de lijnen van zijn nek strak kwamen te staan. Zijn keel maakte een ritmische, argeloze slikbeweging. Hij wist niet dat de koele drank in zijn mond de smaak van zijn laatste momenten was. Het was zijn allerlaatste slok.

5

De modieus en stijlvol ingerichte flat waarin ik me had teruggetrokken, straalde een eigentijdse elegantie uit die doorspekt was met een vleugje van mijn eigen, soms wat uitgesproken persoonlijkheid. Elk detail in de ruimte was door mijzelf zorgvuldig overwogen en gewikt; strakke, architecturale lijnen liepen naadloos over in zachte, organische rondingen, terwijl een verfijnd kleurenpalet van zand, grijsblauw en warm wit een diepe rust uitstraalde. Minimalistische meubels, strak van vorm maar toch uitnodigend door hun textuur, gaven de woonkamer een open en bijna gewichtloos gevoel. De luchtigheid werd versterkt door een slimme indeling waarin werkelijk niets overbodig leek en elk object zijn exact aangewezen plaats had gevonden.

Hoogwaardige materialen zoals gepolijst walnoten-hout, mat glas en geborsteld metaal zorgden voor een luxueuze toets zonder ooit opzichtig of schreeuwerig te worden. Kunstwerken aan de muren – abstract maar levendig van kleur – fungeerden als stille, intellectuele blikvangers. Her en der lagen zorgvuldig uitgekozen kussens met subtiële patronen die het geheel braken, terwijl unieke designverlichting boven de tafel en de sofa voor een warme gloed zorgden zodra de avond over de stad viel. Slimme opbergoplossingen en multifunctionele meubels, zoals een kastenwand die met een simpele handeling als bureau

diende of een poef die kon worden opengeklapt tot extra bergruimte, optimaliseerden elke vierkante meter en gaven het geheel een serene, bijna klinisch geordende uitstraling die ik op het bureau zo vaak miste.

Bij het betreden van het terras viel onmiddellijk de loungehoek op, mijn persoonlijke toevluchtsoord boven de chaos van de straat. Aan de ene kant stond een elegante, laaggehouden bank in lichtgrijs linnen, geflankeerd door twee diepe fauteuils met dikke zitkussens in rustgevende tinten van crème, beige en zachtblauw. In het midden pronkte een laag tafeltje van donker notenhout, waarop een slanke vaas stond met smaakvol gearrangeerde kunstbloemen die zo verfijnd waren dat ze zelfs voor het getrainde oog nauwelijks van echt te onderscheiden waren.

Aan de andere kant van het terras stonden twee luxeuze ligstoelen met verstelbare rugleuningen, die me uitnodigden om de dag van me af te laten glijden. Elk exemplaar lag bedekt met een strak opgerold dekentje en een zijdezacht kussen, klaar om het nodige comfort te bieden aan mijn vermoeide rug. Daarnaast stond een compact, houten bijzettafeltje – de ideale rustplaats voor een verfrissend drankje of wat kleine, zoute hapjes. Onder hun voeteneind lag een vloerkleed van jute met een grove weving, dat een gevoel van natuurlijke warmte en aardsheid opriep tegen de koele tegels.

Langs de rand van het terras stonden terracotta potten en betonnen bakken in verschillende hoogtes opgesteld, waarin weelderig groen de absolute boventoon voerde: weelderige varens, geurige lavendel, citroenmelisse en en-

kele struiken met zachtroze bloesems die een zoet accent gaven aan de avondlucht. Tegen de achterwand kronkelde een klimplant onvermoeibaar omhoog; het frisse groen vormde een levendig en bijna agressief contrast met het bleke pleisterwerk van de muren.

Boven de lounge hing een stijlvolle lichtarmatuur – zwart metaal met warme koperen accenten – die 's avonds een zachte, intieme gloed over de zithoek liet vallen. Voor extra privacy waren hoge plantenbakken met wintergroene struiken en bamboe langs de buitenrand geplaatst. Ze schermde het terras subtiel af van de nieuwsgierige blikken van de burens, filterden het monotone geruis van het straatlawaaï beneden en gaven me de indruk dat dit dakterras een klein, onneembaar privéparadijsje was. Het was een plek waar ik ongestoord tot rust kon komen, mijlenver verwijderd van het koortsachtige ritme van de stad en de gruwelijke beelden van de werkdag.

Ik schonk mezelf een glas ijsgekoelde rosé in en nestelde me op een van de ligstoelen, mijn benen nonchalant en met een zekere vermoeidheid over elkaar geslagen. De fles, licht beslagen van de koelte en bedekt met fijne condensdruppels, stond binnen handbereik op het tafeltje naast me. Twee lange, serieuze relaties had ik inmiddels achter de rug: eentje van meer dan tien jaar die traag was doodgebloed, en een ander die vijf jaar had geduurd. Geen van beide had standgehouden onder de druk van mijn realiteit.

Mijn werk bleek keer op keer de onzichtbare maar onverwoestbare breuklijn te zijn; of beter gezegd, mijn ob-

sessieve toewijding eraan. Bij mijn mannelijke collega's leek diezelfde gedrevenheid nooit een struikelblok te vormen voor hun privéleven. Zij hadden gezinnen, vrouwen die het huishouden runden, kinderen die ze naar zwembaden brachten en verjaardagsfeestjes die ze organiseerden, en toch stonden die mannen daar elke dag op de werkvloer, stipt, beschikbaar en volledig gefocust. Voor hen leek het een vanzelfsprekendheid dat hun carrière alle benodigde ruimte kreeg, gesteund door een onzichtbaar, stevig fundament thuis.

Voor vrouwen in het korps lag dat essentieel anders, of zo voelde het althans elke dag opnieuw. Het werd me nooit letterlijk in mijn gezicht gezegd door mijn oversten, maar de suggestie hing constant in de lucht – subtiel, verstikkend en dodelijk vermoeiend. Alsof mijn professionele keuzes altijd iets anders moesten goedmaken, een offer dat gebracht moest worden. Alsof ik bij elke overwerkbeurt 'minder vrouw' werd, telkens wanneer ik verkoos om op kantoor te blijven in plaats van thuis aan een gedekte tafel aan te schuiven. Misschien was het in mijn hoofd overdreven, misschien was het de tijdgeest, maar de eenzaamheid op dit terras voelde soms als de prijs die ik betaalde voor mijn badge.

Ik nam mijn telefoon erbij en scrolde gedachteloos door de vluchtige wereld van mijn socials, feliciteerde plichtsgetrouw enkele jarigen die ik al jaren niet had gezien en postte uiteindelijk een foto van mijn glas. Het was een subtiel artistiek beeld: de rosé die fonkelde in het licht, rustend boven mijn gekruiste benen met de strakblauwe

lucht en de groene planten op de achtergrond. In mijn achterhoofd, diep weggestopt onder lagen rationaliteit, hoopte ik op die ene like van hem – mijn jeugdliefde, de man die soms plotseling in mijn gedachten opdook als een vertrouwde geur uit een vergeten verleden.

De avondzon had zich inmiddels genesteld achter de statige massieve gebouwen direct aan de overzijde van de straat. Haar laatste licht gleed nog over mijn gezicht, zacht en warm als een troostende streling op mijn huid. De broze rust van het moment werd echter abrupt en meedogenloos verscheurd toen mijn telefoon met een luide, indringende beltoon afging. Ik schrok zichtbaar van het geluid, rechte me half overeind uit de zachte kussens en keek met een mengeling van vrees en plichtsbesef op het oplichtende scherm. De stad riep me weer terug, nog voordat de eerste ster zichtbaar was.

6

Ik was als eerste ter plaatse op de plaats delict, een twijfelachtige eer die ik de laatste jaren vaker naar me toe trok dan me lief was. Dat wil zeggen: ik was er aanzienlijk sneller dan Pedro, wat op zichzelf geen medisch mirakel mocht heten. Mijn flat lag op een strategische steenworp afstand van het stadspark, en in tegenstelling tot mijn partner had ik niet de hardnekkige gewoonte om eerst nog ergens een espresso te gaan scoren voordat ik mezelf op een verse moord stortte.

De lokale politie had hun werk met de gebruikelijke, bijna verveelde efficiëntie reeds gedaan. Het terrein was netjes afgezet met plastic linten, blauw-wit gestreept als de versiering van een ongewenst en macaber feest dat niemand had willen bijwonen. In tegenstelling tot de hectiek van die ochtend in Villanueva del Rosario had zich dit keer geen grote massa nieuwsgierigen verzameld aan de rand van de afzetting. Misschien werden de Málagaños het langzamerhand gewoon; twee gruwelijke doden op één dag doet weliswaar iets met de publieke verbeelding, maar het verzadigt blijkbaar ook de sensatiezucht. De schok was aan het slijten, vervangen door een collectief, nerveus schouderophalen.

Nadat ik uit mijn auto stapte en de zware geur van de stad inademde, viel mijn blik onmiddellijk op forensisch arts José María Fernandez. Hij zat gehurkt bij het lichaam

in een houding die hij al duizenden keren had aangenomen, met een volledige focus die bijna grensde aan religieuze devotie. Meestal was hij er als eerste, alsof hij de geur van het naderende einde kon ruiken voordat de centrale de oproep had verwerkt. Zijn smetteloos witte overall contrasteerde fel en pijnlijk met de grauwe, vuile kleur van het asfalt waarop het levenloze lichaam lag uitgespreid. Hij stond langzaam op toen hij mij zag naderen, wreef over zijn knieën en stapte onder het politielint door met de rustige, zware tred van iemand die precies weet wat hem te wachten staat.

‘Derde maal trakteren, doc,’ zei ik tegen hem met een scheve, bittere grijns. Cynisme was mijn eerste en meest betrouwbare verdedigingsmechanisme tegen de beelden die ik die nacht waarschijnlijk weer zou meenemen naar mijn dakterras.

‘Amaia. Altijd een genoeg om je te zien, al is de aanleiding deze keer weer minder dan prettig,’ antwoordde hij terwijl hij zijn bril even rechtzette. Hij knikte kort naar het slachtoffer. ‘Opnieuw de keel overgesneden, Amaia. Net zo diep en net zo precies als vanmorgen onder die olijfboom. Dit is geen amateurwerk. Het slachtoffer is een jongeman van negentien, een Málagaño pur sang, hier geboren en getogen in de wijk.’

Ik keek naar de jongen die daar lag met zijn omgevalen blikje bier nog in de buurt. ‘Zouden de moorden aan elkaar gelinkt kunnen zijn?’ vroeg ik hardop, hoewel het antwoord zich al als een loden gewicht in mijn maag had genesteld.

‘Zou heel goed kunnen,’ antwoordde Fernandez ontwijkend, terwijl hij een handschoen uittrok. ‘Of niet. De autopsie zal de knoop moeten doorhakken, maar de handtekeningen ... die lijken wel erg op elkaar.’ Hij haalde zijn schouders op, een gebaar dat je alleen zo gelaten kon maken als je al decennialang met de dood communiceerde.

‘Toch wel heel erg toevallig, allebei op exact dezelfde dag,’ klonk een bekende stem plotseling achter me. Pedro. Hij was er weer, altijd op het juiste moment om zijn ongezouten mening te spuien, maar zelden te vroeg om het zware werk op te knappen. Hij had zich stilletjes en onopvallend bij ons gevoegd, zijn handen diep in de zakken van zijn lichte jasje gestoken en zijn blik strak op het lichaam gericht. Hij zei verder niets meer, maar de diepe, verticale frons tussen zijn wenkbrauwen vertelde me meer dan genoeg over zijn eigen twijfels.

Het onfortuinlijke slachtoffer was blijkbaar gevonden door een klein, oud vrouwtje dat haar dagelijkse boodschappen deed alsof het nog 1963 was. De tijd had zich in haar gerimpelde gezicht genesteld als fijne, onregelmatige scheuren in kostbaar oud porselein. Haar grijze haren, dun en weerbarstig door de luchtvochtigheid, lagen in warrige slierten over haar hoofd als een vogelnest dat door de wind was verwoest. Ze had het lichaam ontdekt terwijl ze haar hond uitliet – een zenuwachtig keffertje met scheve poten en al even scheve tanden – en was zich logischerwijs rot geschrokken. Veel wijzer werden we echter niet van haar; haar verhaal was fragmentarisch en haar stem bibberde bij elk woord dat ze uitsprak. Ze vergat de

helft van de details en overdreef de rest uit pure paniek. Het was kwalitatief iets beter dan die halfnuchtere puber van daarnet in Rosario, maar het scheelde niet veel.

Pedro en ik verlieten de scène even later, terwijl de geur van bloed vermengd met warm asfalt in mijn neus bleef hangen als een ongewenste herinnering. Fernandez keek kort op van zijn werk – ik zag hoe hij de tablets en digitale rapporten steeds vaker als schild gebruikte – en riep ons nog iets na. ‘Ik mail jullie de rapporten zodra ze door de database zijn gerold!’ gilde hij bijna, zonder zijn blik nog van het scherm af te wenden.

Soms vroeg ik me oprecht af waarom ik mijn comfortabele, ligstoel op het dakterras verliet voor dit soort uitzichtloze situaties. Alles werd tegenwoordig tot in de allerkleinste puntjes vastgelegd door machines. De technische recherche had het terrein reeds vanuit elke denkbare hoek minutieus gefotografeerd en elk detail werd met uiterste precisie genoteerd in digitale logboeken. Fernandez zou alles in een feilloos, steriel verslag gieten: de medische toestand, de exacte doodsoorzaak, de diepte van de verwondingen en het geschatte tijdstip. En toch... Toch was er iets dat me altijd weer naar de plaats delict dreef. Er waren dingen die simpelweg nooit een officieel rapport zouden halen. Subtiele signalen die je alleen kon oppikken door er fysiek aanwezig te zijn, met je eigen voeten op de grond. Een bepaalde trilling in de lome avondlucht, de manier waarop een lichaam lag, niet enkel technisch interessant, maar diep menselijk, alsof het in zijn laatste seconde nog iets probeerde te vertellen aan degene die wilde luisteren.

De plaats delict met eigen ogen zien gaf me een directe, ongefilterde indruk van de laatste momenten van een leven. Het hielp me om verbanden te leggen die een camera niet kon zien. De exacte positie van een ogenschijnlijk onbeduidend stukje glas, de hoek van een bloedspat op een muur, of die ene voetafdruk in de droge aarde net buiten de officiële afzetting. Dat soort details glipte vaak door de grove mazen van de standaardprotocollen, maar voor mijn intuïtie waren ze van onschatbare goudwaarde.

Door daar te zijn kreeg ik ook context: de sfeer van de buurt, de drukkende temperatuur die invloed had op ieders humeur, de geluiden van de stad in de verte die als een achtergrondkoor fungeerden. Zelfs de manier waarop de jongere agenten zich gedroegen – gespannen, met zwellende vingers verkrampd rond hun koppelriem, of juist gevaarlijk nonchalant – vertelde me iets over de ernst van de situatie. Ook de reacties van de omstanders waren cruciaal. Een trillende, bleke bovenlip bij een getuige, een onbewuste stap achteruit bij een voorbijganger, of een blik die net iets te snel naar de grond wegdraaide wanneer ik oogcontact zocht; er bestond nergens ter wereld een verslag dat die menselijke micro-expressies accuraat kon noteren. Mijn fysieke aanwezigheid maakte ook de communicatie tussen ons als team scherper. Ik kon in een oogopslag van gedachten wisselen met Pedro, een korte knik van verstandhouding uitwisselen met de rechercheurs van de technische dienst, of een kort, cynisch woord wisselen met Fernandez over de windrichting of de intredende stijfheid van het lijk. Zulke kleine, informele momenten kunnen

leiden tot de flitsen van inzicht die een zaak uiteindelijk maken of breken. Het hielp ons om ter plekke een eerste, rauwe strategie op te bouwen.

Geen eilandwerk dus, al voelden we ons in deze stad soms wel als de laatste schipbreukelingen op een zinkend schip.

7

Miguel Moreno, bijgenaamd 'El Pequeño' – de kleine – was in de hiërarchie van de straat veel meer dan alleen de onbetwiste leider van de bende: hij wás Los Libertadores. Met zijn vijfenvijftig jaar was hij niet enkel het oudste lid van de organisatie, maar ook de kille architect van hun immense macht en ondergrondse invloed.

Zijn reputatie reikte inmiddels veel verder dan de grenzen van La Corta, de verloederde wijk die hij met ijzeren vuist als zijn persoonlijke territorium beschouwde. Hij was er opgegroeid tussen de afgebladderde muren en het rondslingerende afval, had de rauwe armoede van dichtbij meegemaakt en wist als geen ander hoe je overleefde in een wereld waar fysieke macht alles betekende en morele scrupules slechts een last vormden.

Op zijn twintigste was hij via 'goede vrienden' – zoals hij de criminelen met wie hij optrok zelf graag vergoelijkte – de schimmige drugswereld van de Costa del Sol binnengerold. Wat begon als wat eenvoudige hand- en spandiensten voor een lokale dealer, groeide door zijn tomeloze ambitie al snel uit tot een ware carrière in de misdaad. Hij had zich opgewerkt met de meedogenloosheid van iemand die wist dat hij in dit leven niets cadeau zou krijgen. Binnen een paar jaar had hij zijn concurrenten een voor een van het toneel laten verdwijnen – sommigen van hen letterlijk, door ze te laten begraven in de betonnen funderingen van de groeiende stad – en bouwde hij zijn imperi-